

БОЖАН ХРИСТОВ
ЗА АВТОРА И НЕГОВИЯ
БОКАЧО

chitanka.info

Нашият читател познава Чезаре Марки от 1970 г., когато издателство „Народна култура“ публикува книгата му „Данте в изгнание“ в поредицата „Световни образи“. В своята страна Марки стана популярен с „Гайните на катедралите“ (1972), една жива, наситена с интересни и вече забравени исторически факти сбирка за велики италиански паметници на културата, каквито са църквите „Сан Марко“ във Венеция, „Санта Мария дел Фиоре“ във Флоренция, Миланската катедрала и др.; с „Делата на Бертоaldo“ (1973), сборник фейлетони и сатирични статии за вечно бунтарското поведение, своенравие и самохвалство на италианеца, както и с епиграмите си „Бронзови лица“ (1978). Но писателското перо на Марки получи всеобщо признание с други три творби, преведени вече в няколко страни: „Джовани от черните банди“ (1982), в която се разглежда личността на един от най-жестоките и смели пълководци на италианското средновековие; после с крупното издание „Данте“ (1982), включващо предишната му книга за великия поет, но вече разширена и обогатена с фактология и коментари; третата творба на Марки, „Бокачо“, хронологически издадена по-рано (1975), е плод на търпеливо изследване и обработка на архивни извори и документи и представлява голям успех за италианската историография.

В „Бокачо“ Марки е съумял майсторски да вплете историческите факти в художествения вътък на разказа, без да го романизира, както често се случва при други писатели. Впрочем такъв е наложилият се стил в днешната мемоаристика и художествена биография: белетристично изложение на почерпения от фактите и документите материал, който от само себе си да внуши на читателя магическата сила, съдържаща се в архивите от миналото; в повечето случаи тези архиви ни трогват и убеждават повече от насилена фантазия на някои автори. Голям познавач на италианското средновековие, Чезаре Марки е сполучил да ни представи едно монументално пано на епохата, в която живее Бокачо (XIV), сполучил е да вмъкне и обясни всички фактори и предпоставки от социално, икономическо и културно естество, които обуславят творческата и гражданската личност на Бокачо. Приятно изненадан, читателят открива един близък, понятен Бокачо, който въпреки изминалите седемстотин години запазил внушението си на крупен творец и хуманист, обаянието си на човек с присъщите му добродетели и слабости. Богатият историографски

материал, събран от Марки, му е позволил да създаде един портрет „от натура“ на великия Бокачо. За това допринася многократното позоваване от автора на автентични мисли и изказвания на Бокачо, почерпени от оцелелия му личен архив. В книгата е отделено широко място на многогодишното приятелство между Бокачо и Петрарка, постоянния стремеж на автора на „Декамерон“ да се учи и подражава на своя по-стар събрат, без да подозира, че идните поколения ще свалят лавровия венец, поставен приживе върху главата на Петрарка, за да го отредят на скромния волнодумец и лишен от самочувствие разказвач Джовани. Марки е съумял да надникне в ежедневието на тези две ярки личности, да проследи заплетения ход на взаимоотношенията им, да изтъкне възхищението на кроткия Бокачо и резервираността на гордия Петрарка към друг техен велик съвременник — Данте. Въобще обрисован е целият онзи период, през който историята щедро надарява италианските земи с гении, така както двеста години по-късно живеят и творят едновременно Рафаело, Микеланджело и Тициан.

Убедителен е и начинът, по който Марки си служи с „Декамерон“ като исторически източник за разкриване на философските и житейските възгледи на своя герой. Много от събитията в политическия и обществения живот на италианските княжества и общини, намерили място в тази творба на Бокачо, сега са ни изяснени от Марки. Така читателят, макар и да е чел „Декамерон“, се чувствава съблазнен да го прочете с нови очи. И наистина с „Декамерон“ геният на Бокачо достигна своя връх. Тук неговата проза е гъвкава, близка до мисълта и чувствата на простия народ, защото и езикът е простонародният, а не претенциозният латински. Очистена от призраците на отвъдния свят и сковавашите религиозни догми, тази проза пресъздава красотата на природата и изкуството, притежава пластичност, висока художественост и тънка чувствителност: там, където страстите избликват, тя е поетична, там, където материята бode и закипява, тя става властна и истинна. На тези позиции, при тогавашния исторически фон личността на Бокачо изпъква в целия си ръст на предвестник на Реформацията и Ренесанса, изпъква значимостта на „Декамерон“ като основен камък на италианската белетристика.

Божан Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.